

Nyári zsoltár

Nyugatra néz a néma ég,
milyen nehéz, tömör!
Idő falán a szél marék
hideg mesét söpör,
Korán, de már a végtelen
hazába vinni kénytelen
a nyárcsodát, s a sárga rét
siratja már, siratja még,
ne menj, te szent gyönyör!

Bolyong a zúgó estharang,
a csendje mélyre nyúl,
szíved porát, giling-galang,
letörli, s elcsitul.
Kutasd a véges út okát,
a fény ezüst selyembrokát
ruhája bő, de felveszem,
csak itt maradj belül velem
te szent s örökre új!

Tücsökzene

Tücsökcirpelő éjszakában
valami régi, szép magány van
elrejtve, mintha dolga volna,
letűnt időknek titka szólna.

Hallgatom egyre, űz a szándék,
ha egyszer én is dallá válnék,
vajon mi lenne rólam írva
szívekbe, égre, gyűrt papírra?

Elherdált, néma kertre letek?
Lelkét e könnyű, nyári versnek
megérti az, ki járja földed,
ha majd a tél az ajtón zörget?

Hallgatom, s egyre inkább érzem,
hatalmas szárnyú, zengő éjben
magyar dalokra vár e század;
tücsökbarátom, játsszad, játsszad!